

การนำนโยบายการส่งเสริมการจัดการผลิตภัณฑ์แปรรูปหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไปปฏิบัติ อำเภออุบลบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ญาณิศา ธรรมปัญญาสกุล¹ รัชยา ภักดีจิตต์²

วันที่รับบทความ: 5 เมษายน 2566

วันแก้ไขบทความ: 22 พฤษภาคม 2566

วันที่ตอบรับบทความ: 24 พฤษภาคม 2566

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ประเมินการนำนโยบายการส่งเสริมการจัดการผลิตภัณฑ์แปรรูปหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไปปฏิบัติ (2) เปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากร (3) อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติกับการส่งเสริมการจัดการผลิตภัณฑ์แปรรูปหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ และ (4) พยากรณ์การนำนโยบายไปปฏิบัติ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 350 คน ได้แก่ ประชากรอำเภออุบลบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน และสมการถดถอยเชิงพหุ ผลการวิจัย พบว่า (1) ด้านการนำนโยบายการส่งเสริมการจัดการผลิตภัณฑ์แปรรูปหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไปปฏิบัติ พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง (2) ด้านการเปรียบเทียบการนำนโยบายการส่งเสริมการจัดการผลิตภัณฑ์แปรรูปหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไปปฏิบัติ จำแนกด้วยลักษณะประชากร พบว่า มีความแตกต่างกัน (3) ด้านความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติกับการส่งเสริมการจัดการผลิตภัณฑ์แปรรูปหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และ (4) ด้านการพยากรณ์ความสำเร็จ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จพยากรณ์การนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้ร้อยละ 39.6

คำสำคัญ: การนำนโยบายไปปฏิบัติ; การจัดการผลิตภัณฑ์แปรรูปหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์; อำเภออุบลบุรี;
จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ประเภทบทความ: บทความวิจัย

¹หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170, ประเทศไทย
ผู้รับผิดชอบบทความ อีเมล: rachaya_pa@yahoo.co.th

²วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

The Policy Implementation of Promoting One Tambon One Product Management in Kui Buri District, Prachuap Khiri Khan Province

Yanisa Thampanyasakul¹ Rachaya Pakdeejit²

Received: April 5, 2023

Revised: May 22, 2023

Accepted: May 24, 2023

Abstract

This research article aims to (1) assess policy implementation of promoting One Tambon One Product management, (2) compare samples' opinions towards policy implementation, categorized by population characteristics, (3) describe a correlation between factors affecting policy implementation and management of One Tambon One Product promoting, and (4) predict the success of policy implementation. The samples of this quantitative research were 350 people residing in Kui Buri District. Data was collected through questionnaires. Statistical methods to analyze the data were Percentage, Mean, Standard Deviation, *t* test, One-Way ANOVA, Pearson's Product Moment Correlation Coefficient, and Multiple Regression Analysis. The results showed that (1) the success of policy implementation of promoting One Tambon One Product management was rated at a moderate level, (2) a comparative analysis of policy implementation of promoting One Tambon One Product management, categorized by population characteristics was found different, (3) there was a positive correlation between factors affecting policy implementation and management of One Tambon One Product Promoting, and (4) factors affecting the success of policy implementation could be predicted the success by 39.6 percent.

Keywords: Policy Implementation; The Management of One Tambon One Product; Kui Buri District;
Prachuap Khiri Khan Province

Type of Article: Research Article

¹Master of Public Administration Program, Rajamangala University of Technology Rattanakosin
Salaya, Phutthamonthon, Nakhon Pathom 73170, Thailand
Corresponding Author Email: rachaya_pa@yahoo.co.th

²College of Management Innovation, Rajamangala University of Technology Rattanakosin

บทนำ

ความผันผวนของระบบเศรษฐกิจโลกที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้มิรายได้น้อย ไม่ว่าความผันผวนนั้นจะเกิดขึ้นภายในหรือภายนอกประเทศล้วนแต่ส่งผลกระทบก่อให้เกิดวิกฤตทางเศรษฐกิจทั้งสิ้น ตัวอย่างเช่น การล่มสลายของตลาดหุ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา พ.ศ. 2474 ส่งผลต่อวิกฤตเศรษฐกิจไทยจนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชมาสู่ระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข หรือเหตุการณ์ที่มีการปั่นราคาน้ำมันให้สูงขึ้นจากกลุ่มทุนนิยมสามานย์ในทวีปยุโรปและอเมริกาทำให้ทั่วโลกประสบปัญหาการขาดแคลนพลังงานเนื่องจากราคาน้ำมันพุ่งสูงขึ้นเป็นประวัติการณ์และยังคงสูงอยู่อย่างมาก ประกอบกับปัญหาความไร้ธรรมาภิบาลของสถาบันการเงินในทวีปยุโรปและอเมริกาทำให้เกิดวิกฤตเศรษฐกิจ ล่าสุดที่เรียกกันว่าวิกฤตแฮมเบอร์เกอร์ (Hamburger crisis) วิกฤตดังกล่าวส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจไทยอย่างมีอาจหลีกเลี่ยงได้ จนเศรษฐกิจไทยเข้าสู่ภาวะถดถอย ในทศวรรษที่ผ่านมา (พ.ศ. 2540-2550) จากการล่มสลายดังกล่าวของระบบเศรษฐกิจไทยใน พ.ศ. 2540 เนื่องมาจากผลของโลกาภิวัตน์ที่ภาครัฐไทยขาดการเตรียมความพร้อมในการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจมหภาคที่เหมาะสม โดยเฉพาะนโยบายการเงินส่งผลให้การถอนการลงทุนของนักลงทุนรายใหญ่จากต่างประเทศ การเกิดสภาวะฟองสบู่แตกในระบบการเงินจากการกู้เงินตราสกุลต่างประเทศ เปิดโอกาสให้กองทุนแสวงกำไร (hedge fund) เข้ามาโจมตีค่าเงิน จนรัฐบาลขณะนั้นต้องประกาศลอยตัวค่าเงินส่งผลต่อการล่มสลายทางการเงินการธนาคารประเทศไทย

จากปัญหาด้านค่าครองชีพของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากความผันผวนทางเศรษฐกิจจนนำไปสู่การขึ้นราคาสินค้าอุปโภคและบริโภคของพ่อค้าก่อให้เกิดความทุกข์ยากต่อประชาชนผู้มิรายได้น้อยจนไม่อาจดำรงชีวิตได้ ต่อมารัฐบาลทุกรัฐบาลได้มีแนวนโยบายที่สนับสนุนให้เกิดความเข้มแข็งในเศรษฐกิจฐานรากด้วยการสนับสนุนให้เกิด วิสาหกิจชุมชนเพื่อเป็นเครื่องมือสำคัญในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ

ขณะที่ปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาการแพร่ระบาดของโรคอุบัติใหม่ โควิด-19 ส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจมหภาคของประเทศไทยมีปัญหาเกิดสภาวะชะงักงัน กิจกรรมทางเศรษฐกิจประสบปัญหาจากการที่ประชาชนไม่สามารถทำการบริโภคได้เต็มที่เนื่องจากการขาดรายได้จากการตกงาน หรือยังคงมีรายได้แต่มีความกังวลจนไม่ทำการบริโภค และการที่รัฐบาลต้องประกาศควบคุมการเดินทางเข้าประเทศของนักท่องเที่ยวส่งผลให้เศรษฐกิจฐานรากที่พึ่งพารายได้จากการท่องเที่ยวต้องขาดรายได้ การแก้ปัญหาที่ดีที่สุด ได้แก่ การปรับตัวโดยเฉพาะการปรับตัวของชุมชนเพื่อสร้างวิสาหกิจชุมชนที่เพียงพอเพื่อการบริโภคภายในชุมชน และสามารถผลิตเพื่อจำหน่ายสินค้าในราคาที่เหมาะสม ดังนั้น รัฐจึงมีการกำหนดนโยบายให้ชุมชนพัฒนาการผลิตสินค้าและบริการภายในชุมชนให้ตอบสนองนโยบายดังกล่าว เพื่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดส่งผลการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจฐานราก แต่การดำเนินการเพื่อสนองตอบนโยบายดังกล่าวในพื้นที่อำเภออุบลูบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ยังไม่ได้รับรู้เข้าใจประเด็นอย่างสมบูรณ์ เนื่องจากยังคงมีปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายดังกล่าวไปปฏิบัติในหลายมิติ เพื่อความเข้าใจในปัญหาและการแก้ไขให้บรรลุเป้าประสงค์แผนพัฒนาเศรษฐกิจและการศึกษาฉบับที่ 12 รัฐมีนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือ การส่งเสริมและพัฒนาด้านการสร้างเสริมเข้มแข็งให้กับชุมชน สังคม และท้องถิ่น พัฒนาภูมิปัญญาไทยสู่สากล การดูแลและรักษาสุขภาพอนามัยของประชาชนและชุมชน ตลอดจนส่งเสริมการท่องเที่ยว เป็นการสร้างความสมดุลและมีภูมิคุ้มกันให้เกิดขึ้นกับคน สังคม และระบบเศรษฐกิจทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศ พร้อมกันกับการเปลี่ยนแปลงและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น ภาพรวมของอุตสาหกรรมของประเทศ ทั้งโครงสร้าง ระบบสนับสนุน รวมถึงนโยบายต่าง ๆ ที่เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ ทั้งนี้ จะต้องให้ความสำคัญเพิ่มเติมกับศักยภาพของผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprise--SMEs) รวมถึงวิสาหกิจชุมชนที่ผลิตสินค้า OTOP เป็นผู้ประกอบการกลุ่มที่มีการกระจายตัวอยู่ในภูมิภาคต่าง ๆ ทั่วประเทศ โดยการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการจะเป็นการพัฒนาฐานที่สำคัญของอุตสาหกรรม ทั้งในส่วนของวัตถุดิบ การผลิต และการตลาด ให้สามารถก้าวไปสู่การแข่งขันในระดับนานาชาติได้อย่างเข้มแข็งและยั่งยืนต่อไป (แผนแม่บทการพัฒนาอุตสาหกรรมไทย พ.ศ. 2555-2574) และสิ่งที่เป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญของกระทรวงมหาดไทย คือ

การเสริมสร้างเศรษฐกิจฐานรากชุมชนที่เข้มแข็งของวิสาหกิจชุมชนเพื่อพัฒนาศักยภาพผู้ผลิต ผู้ประกอบการ และตลาด OTOP ผู้สากลและเพื่อส่งเสริมการใช้นวัตกรรมในการเพิ่มผลผลิตของชุมชน

ผู้วิจัยจะศึกษาความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนสินค้าหนึ่งผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลไปปฏิบัติ อำเภออุบลรัตน์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยใช้แนวคิดทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติเพื่อตรวจสอบประสิทธิผลของการนำนโยบายไปปฏิบัติ และแสวงหาแนวทางที่เหมาะสมในการสนับสนุนการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

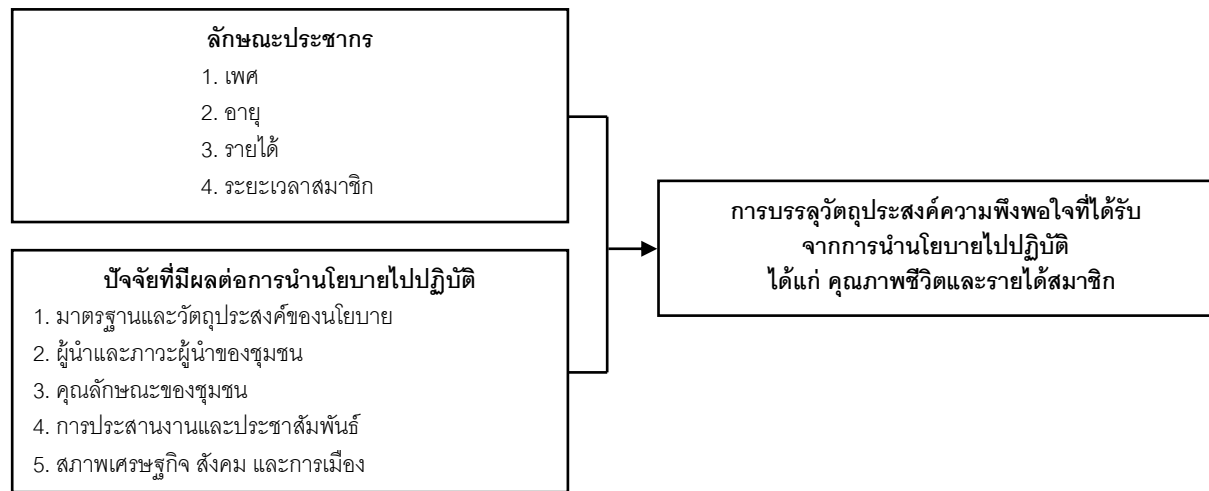
1. เพื่อประเมินความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ อำเภออุบลรัตน์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ อำเภออุบลรัตน์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. เพื่ออธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยแห่งความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติกับความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ อำเภออุบลรัตน์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
4. เพื่อพยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ อำเภออุบลรัตน์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
2. ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติไม่มีความแตกต่างกัน
3. ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญ
4. ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จสามารถพยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 30

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

การศึกษาการนำนโยบายการส่งเสริมการจัดการผลิตภัณฑ์แปรรูปหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไปปฏิบัติ อำเภออุบลรัตน์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีนโยบายสาธารณะ และการประเมินผลนโยบาย ของ สุวิมล ติรกันนท์ (2543), ศุภชัย ยาวะประภาส (2545), วรเดช จันทรร (2552), สมบัติ อารังธัญวงศ์ (2553), Pressman and Wildavsky (1984), Van Meter and Van Horn (1975), Sabatier and Mazmanian (1980) แนวคิดวิสาหกิจชุมชน แนวคิดและหลักการ “หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์” ผู้วิจัยสังเคราะห์เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ได้แก่ ลักษณะประชากร ประกอบด้วย เพศ อายุ รายได้ และระยะเวลาสมาชิก ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ผู้นำและภาวะผู้นำของชุมชน คุณลักษณะของชุมชน การประสานงานและประชาสัมพันธ์ และสภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ ได้แก่ การบรรลุวัตถุประสงค์ความพึงพอใจที่ได้รับจากการนำนโยบายไปปฏิบัติ ประกอบด้วย คุณภาพชีวิตและรายได้สมาชิก จึงกำหนดเป็นกรอบแนวความคิดในการวิจัย ดังแสดงในภาพ 1

ภาพ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงสำรวจ
2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ประชาชนในเขตพื้นที่อำเภออุบลูรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 83,682 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการของ Yamane (1973) ได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 398 คน โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามกลับมาสมบูรณ์ จำนวน 350 ชุด คิดเป็นร้อยละ 88
3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence--IOC) พบว่า ทุกข้อคำถามมีค่า IOC เฉลี่ย 0.5 ขึ้นไป และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามตามวิธีการของ Cronbach โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.9655
4. การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปด้วยวิธีการทางสถิติ ดังนี้ ค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation--SD) การทดสอบค่าที (t test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ค่าสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) และสมการถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม พบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.12$, $SD = 0.31$) เมื่อพิจารณารายด้านเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านเศรษฐกิจชุมชนชาวบ้านมีรายได้เพิ่ม ($\bar{X} = 3.16$, $SD = 0.29$) ด้านสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวชุมชน ($\bar{X} = 3.12$, $SD = 0.33$) และด้านสังคมและความเป็นอยู่ของครอบครัว ชาวบ้านไม่ต้องไปทำงานไกลครอบครัว ($\bar{X} = 3.09$, $SD = 0.32$)
2. ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ
 - 2.1 ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.02$, $SD = 0.10$) เมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า แก้ปัญหาความยากจนได้ ($\bar{X} = 3.03$, $SD = 0.29$) ทำให้ความ

เป็นอยู่ของชาวบ้านดีขึ้น ($\bar{X} = 3.02, SD = 0.17$) สามารถตรวจสอบนโยบายได้ ($\bar{X} = 3.01, SD = 0.18$) และนโยบายสอดคล้องกับความต้องการของประชาชน ($\bar{X} = 3.01, SD = 0.13$)

2.2 ด้านผู้นำและภาวะผู้นำของชุมชน ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.05, SD = 0.29$) เมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ถ่ายทอดแนวความคิดการครองตนและการรักษากำเนิดให้กับลูกหลานในพื้นที่ ($\bar{X} = 3.07, SD = 0.27$) บุคลิกภาพน่านับถือ ($\bar{X} = 3.04, SD = 0.26$) ช่วยให้ชุมชนขายสินค้าได้สะดวก ($\bar{X} = 3.03, SD = 0.28$) จัดกิจกรรมที่ให้ประโยชน์กับชุมชน ($\bar{X} = 3.02, SD = 0.23$) และสนใจให้ชาวบ้านผลิตสินค้าชุมชน ($\bar{X} = 3.01, SD = 0.22$)

2.3 ด้านคุณลักษณะของชุมชน ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.07, SD = 0.51$) เมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า มีระเบียบข้อบังคับในการทำงานร่วมกันช่วยในการผลิตสินค้า ($\bar{X} = 3.12, SD = 0.32$) ชุมชนร่วมกันแก้ปัญหาในกระบวนการผลิตสินค้า ($\bar{X} = 3.07, SD = 0.25$) มุ่งมั่นในการร่วมทำงานเพื่อชุมชน ($\bar{X} = 3.06, SD = 0.25$) แบ่งงานกันทำตามความถนัดและความสามารถ ($\bar{X} = 3.05, SD = 0.24$) และใช้ประเพณีและธรรมเนียมในการทำงานร่วมกัน ($\bar{X} = 3.04, SD = 0.24$)

2.4 ด้านการประสานงานและประชาสัมพันธ์ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.57, SD = 0.84$) เมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า มีการชี้แจงและนำเสนอข่าวสารข้อมูลให้ประชาชนและนักท่องเที่ยวทราบถึงสินค้า ($\bar{X} = 3.71, SD = 0.93$) สื่อสารกับสมาชิกให้มุ่งมั่นผลิตสินค้าคุณภาพ ($\bar{X} = 3.57, SD = 0.84$) ประสานงานกับหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ($\bar{X} = 3.55, SD = 0.77$) ประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ให้เข้ามาร่วมทำการผลิตสินค้า ($\bar{X} = 3.53, SD = 0.83$) และสามารถติดต่อประสานงานการทำงานร่วมชุมชนอื่น ๆ ($\bar{X} = 3.49, SD = 0.81$)

2.5 ด้านสภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.71, SD = 0.81$) เมื่อพิจารณารายข้อเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า การจัดการวิสาหกิจชุมชนในปัจจุบันเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจสังคมและการเมือง ($\bar{X} = 3.54, SD = 0.89$) การเมืองในพื้นที่มีผลกระทบต่อการนำนโยบายวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ ($\bar{X} = 2.59, SD = 0.81$) สถานการณ์ทางเศรษฐกิจมีผลกระทบต่อการนำนโยบายส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ ($\bar{X} = 2.51, SD = 0.85$) สถานการณ์ทางสังคมมีผลกระทบต่อการผลิตสินค้าชุมชน ($\bar{X} = 2.46, SD = 0.77$) และการเมืองในพื้นที่มีผลต่อประสิทธิภาพการผลิตสินค้าชุมชน ($\bar{X} = 2.44, SD = 0.74$)

3. ผลการทดสอบสมมติฐาน

3.1 ความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก พบว่า ปฏิเสธสมมติฐาน เนื่องจากผลการวิจัย พบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

3.2 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติไม่มีความแตกต่างกัน พบว่า ปฏิเสธสมมติฐาน เนื่องจากผลการวิจัย พบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญ พบว่า ยอมรับสมมติฐาน เนื่องจากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

3.4 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จสามารถพยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ ได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 พบว่า ยอมรับสมมติฐาน เนื่องจากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จสามารถพยากรณ์ความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ ได้ร้อยละ 39.6

การอภิปรายผล

จากการศึกษา พบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชนไปปฏิบัติ อำเภออุบลรัตน์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีความแตกต่างกันจากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างด้านอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ สุชาติ แสงดวงดี (2556) ศึกษาเรื่อง “สภาพการณ์และระดับความสามารถของกรรมการการบริหารในการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชนในเขตจังหวัดนครปฐมตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” พบว่า กลุ่มตัวอย่างประเมินระดับความคิดเห็นต่อเป้าหมายการจัดตั้งกลุ่มวิสาหกิจชุมชน สภาพการณ์การดำเนินงาน และระดับความสามารถของกรรมการบริหารในภาพรวมอยู่ในเกณฑ์มาก ($\bar{X} = 3.57$, $\bar{X} = 3.60$ และ $\bar{X} = 3.57$) และผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกรรมการและสมาชิกวิสาหกิจชุมชนต่อสภาพการณ์การดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดนครปฐมตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง จำแนกตามตัวแปรสถานภาพส่วนบุคคล พบว่า ตัวแปรสถานภาพส่วนบุคคลทุกตัวมีผลต่อการประเมินความคิดเห็นต่อสภาพการณ์การดำเนินงานวิสาหกิจชุมชนที่สังกัดตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 งานวิจัยเสนอให้หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาประธานและกรรมการบริหารวิสาหกิจชุมชนให้มีความรู้และความสามารถในการประยุกต์ใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงอย่างต่อเนื่อง เพื่อการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนให้มีความเข้มแข็งและยั่งยืน สอดคล้องกับ ชวลิต สันถะโกมล (2548) ศึกษาเรื่อง “รูปแบบเครือข่ายการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนเพื่อการพึ่งพาตนเองอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่ภาคกลางตะวันตก จังหวัดกาญจนบุรี” พบว่า ผลการดำเนินกิจกรรมนับว่าประสบผลสำเร็จในระดับปานกลางภายใต้การสนับสนุนด้านวิชาการ ผลการพัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน จังหวัดกาญจนบุรี พบว่า สมาชิกเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนมีการเรียนรู้การพัฒนาเครือข่ายกลุ่มผู้ผลิตโดยการจัดเป็นระบบในแต่ละด้าน ผลการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือขององค์กรเพื่อการสนับสนุนการส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน พบว่า ยังไม่ชัดเจนเท่าที่ควร ส่วนระบบการติดตามประเมินและส่งเสริมสนับสนุนในเครือข่ายใช้การสื่อสารกันทางโทรศัพท์มือถือและโทรศัพท์บ้านเป็นหลัก ศูนย์กลางฐานข้อมูลในการติดตามประเมินและส่งเสริมสนับสนุนในเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน คือ สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัด และสำนักงานเกษตรจังหวัดกาญจนบุรี สอดคล้องกับ ธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร และ อุทิศ สังขรัตน์ (2556) ศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนในเขตลุ่มทะเลสาบสงขลา” พบว่า ปัจจัยด้านการเมือง ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ และปัจจัยทางด้านสังคม เอื้ออำนวยต่อผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน ส่วนปัจจัยทางด้านเทคโนโลยี และปัจจัยทางนิเวศวิทยา เป็นปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงาน ในด้านปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน มีดังนี้ ปัญหาด้านการตลาด ปัญหาด้านบัญชีและการเงิน ปัญหาด้านการผลิต ปัญหาด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ปัญหาด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ และปัญหาด้านทุนการผลิต โดยแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชน หน่วยงานภาครัฐเป็นหน่วยงานสำคัญของการพัฒนาวิสาหกิจชุมชน ทั้งในด้านการให้ความรู้ การพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ การสนับสนุนด้านการตลาดและการกำหนดระเบียบต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนวิสาหกิจชุมชน สอดคล้องกับ พรชัย พันธุ์ธาดาพร (2558) ศึกษาเรื่อง “การมีส่วนร่วมในการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” พบว่า การมีส่วนร่วมในการดำเนินงานของสมาชิกกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับค่ามากไปค่าน้อย ดังนี้ การมีส่วนร่วมด้านการวางแผน การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน และการมีส่วนร่วมในการประเมินผล ส่วนปัญหาการมีส่วนร่วมของสมาชิกวิสาหกิจชุมชน ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับค่ามากไปค่าน้อย ดังนี้ ปัญหาการมีส่วนร่วมในการประเมินผล การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน ปัญหาการมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ ปัญหาการมีส่วนร่วมในการวางแผน ส่วนการทดสอบสมมุติฐาน พบว่า สถานภาพของกลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ มีความคิดเห็นสภาพและปัญหาการมีส่วนร่วมในการดำเนินของวิสาหกิจชุมชนในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับ วรณพงค์ ช่วยรักษา (2560) ศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาวิสาหกิจชุมชน: กรณีศึกษา กลุ่มสตรีทอผ้าฝ้ายย้อมคราม บ้านถ้ำเต่า จังหวัดสกลนคร” พบว่า ด้านการบริหารจัดการกลุ่มและสมาชิกการสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐยังคงค่อนข้างจำกัด รวมถึงการพัฒนาการจัดการอื่น ๆ เช่น บรรจุภัณฑ์การจัดจำหน่ายยังคงค่อนข้างจำกัด ด้านการตลาดและลูกค้า พบว่า การพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่

ตอบสนองความต้องการของผู้ซื้อตามยุคสมัยค่อนข้างน้อย ด้านการผลิตและงานสนับสนุนการผลิต พบว่า การนำเอาเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ในการดำเนินการผลิตยังไม่ชัดเจน การส่งเสริมการสร้างเครือข่ายความร่วมมือให้เข้มแข็งและกว้างขวางในระดับประเทศเพื่อการขยายภาคการผลิตและการจัดจำหน่ายยังมีค่อนข้างน้อย และด้านการเงินและบัญชี พบว่า แหล่งเงินทุนในการสนับสนุนภาคการผลิตมีจำกัด รวมถึงการจัดทำบัญชีของสมาชิกไม่ต่อเนื่อง ส่วนแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานของกลุ่มสตรี พบว่า ควรมีการส่งเสริมการสร้างเครือข่ายความร่วมมือให้เข้มแข็งและกว้างขวางในระดับประเทศเพื่อการขยายภาคการผลิตและการจัดจำหน่ายที่ยังมีค่อนข้างน้อย การวางแผนการผลิตที่ครบวงจร การพัฒนาคุณภาพวัตถุดิบ การพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ที่มีความหลากหลายตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาโดยให้ชุมชนและภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดแผนนโยบายและวิเคราะห์ปัญหาเพื่อให้ได้รับประโยชน์สูงสุดแก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน
2. ควรมีการประเมินผลการทำงานของทุก ๆ โครงการที่จัดทำเพื่อนำมาปรับปรุงส่วนที่ยังไม่สมบูรณ์ โดยยกระดับของการประกันสังคมให้เข้มแข็งและมีประโยชน์ต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน และเป็นต้นแบบในการบริการประชาชนให้กับหน่วยงานอื่น

เอกสารอ้างอิง

- ชวลิต สันถะโกมล. (2548). *รูปแบบเครือข่ายการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนเพื่อการพึ่งพาตนเองอย่างยั่งยืนในเขตพื้นที่ภาคกลางตะวันตก จังหวัดกาญจนบุรี*. มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี, คณะวิทยาการจัดการ.
- ธงพล พรหมสาขา ณ สกลนคร และอุทิศ สังขรัตน์. (2556). *แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานของวิสาหกิจชุมชนในเขตลุ่มทะเลสาบสงขลา*. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, คณะศิลปศาสตร์.
- พรชัย พันธุ์ธาดาพร. (2558). *การมีส่วนร่วมในการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. รายงานการวิจัย, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- วรเดช จันทรศร. (2552). *ทฤษฎีการนำนโยบายสาธารณะไปปฏิบัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 4). สมาคมนักวิจัยมหาวิทยาลัยไทย.
- วรรณพงศ์ ชั่วรักษา. (2560). *แนวทางการพัฒนาวิสาหกิจชุมชน: กรณีศึกษา กลุ่มสตรีทอผ้าฝ้ายย้อมคราม บ้านถ้ำเต่า จังหวัดสกลนคร*. งานนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ศุภชัย ยาวะประภาษ. (2545). *นโยบายสาธารณะ* (พิมพ์ครั้งที่ 5). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมบัติ อารังธัญวงศ์. (2553). *นโยบายสาธารณะ: แนวความคิด การวิเคราะห์และกระบวนการ* (พิมพ์ครั้งที่ 21). สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, คณะรัฐประศาสนศาสตร์.
- สุชาดา แสงดวงดี. (2556). *สภาพการณ์และระดับความสามารถของกรรมการบริหารในการดำเนินงานวิสาหกิจชุมชนในเขตจังหวัดนครปฐมตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง*. *วารสารศรีปทุมปริทัศน์*, 13(1), 34-44.
- สุวิมล ตีรกันันท์. (2543). *การประเมินโครงการ: แนวทางสู่การปฏิบัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Pressman, J. L., & Wildavsky, A. (1984). *Implementation* (3rd ed.). University of California Press.
- Sabatier, P., & Mazmanian, D. (1980). The implementation of public policy: A framework of analysis. *Policy Study Journal*, 8(4), 538-560.
- Van Meter, D. S., & Van Horn, C. E. (1975). The policy implementation process: A conceptual framework. *Administration & Society*, 6(4), 445-488.
- Yamane, T. (1973). *Statistics: An introductory analysis* (3rd ed.). Harper & Row.